

Kultur

/

Bøger

Det kan man sgu ikke sidde og flæbe over

Foto: Petra Kleis

ANMELDELSE

14.03.24

I Thomas Korsgaards nye novellesamling er forældreskab en ambivalent og svær størrelse, maskulinitet en fremmed kraft og barndom en kamp for at undgå at arve de voksnes hårdhed og bitterhed.

Beate Skakkebæk Lindegaard

Del artikel:

Teksterne i Thomas Korsgaards nye novellesamling *Snydt ud af næsen* er gennemblødt af regn, papvin, pulverkakao og dåseøl; det, man ville kalde levet liv. Som at træde ind i nogens hjem, uden de havde ventet det, og cigaretrøgen stadig hænger i luften, selvom

de siger, de ikke ryger indenfor. Sådan er der noget intimt ved at træde ind i det univers, Korsgaard folder ud – eller måske noget afslørende. Som om man trænger sig på.

Novellerne er kædet sammen ved, at de foregår i det samme område, og der er i nogle tilfælde karakterer, der dukker op flere gange. Teksterne udspiller sig for det meste over korte tidsintervaller, og øjebliksberetningerne fra egnens forskellige indbyggere skaber fornemmelsen af, at novellerne snarere er kapitler i en roman end selvstændige fortællinger.

De fleste af teksterne er præget af meget dialog, der, når den ikke er konfrontatorisk og konfliktoptrappende, har karakter af hverdagslig snak – samtaler man har, mest bare for at have noget at sige. Selv bogens børn mestrer genren, når 9-årige Kevin fortæller naboerne om regnvejret, at »Nej, det er ikke sommer længere«, eller når lille Patrick siger om sin mors ekskæreste at »Det kan man sgu ikke sidde og flæbe over«.

Det er faktisk lidt foruroligende, hvor godt børnene mimer de voksne. Selvom sniksnakken på sin vis er uskyldig, vidner børnenes beherskelse af den om et forsøg på at holde hovedet over vande i en voksen verden, de prøver at virke som om, de forstår.

Bogens titel, *Snydt ud af næsen*, er et citat fra en af novellerne, der henviser til den hårdhed og forbitrelse, der karakteriserer mange af bogens voksne, som nedarves til deres børn. Man er vidne til børnenes kamp for at bevare deres blødhed og uskyld mod forældre, der er depressive, voldelige, eller, værst af alt, ligeglade. Der er Niels Peter, der som troskyldig far til fire er stresset ud over alle grænser, eller unge par, der har deres egne former for dysfunktionalitet, men for det meste er *Snydt ud af næsen* en bog, der allierer sig med børnene.

Intet er mere skamfuldt, end hvis folk skulle tro, man ikke kan tage sig af sit eget.

Særligt drengene og deres fædre får opmærksomhed i bogen, hvor idéen om maskulinitet fylder rummene som et kæmpestort fremmedlegeme, alle bogens mænd og drenge bakser med at finde hoved og hale i. Søren tager på et madlavningskursus for mandfolk i skolens hjemkundskabslokaler, og lærer at lave ekskonens livret: bœf bearnaise. Kevin

kommer i et skænderi med sin far Åge, og kalder ham ved hans fornavn. Stiktosset efterlader Åge sin søn ved siden af vejen, og da han kommer tilbage spørger han ham: »Hvad vil du så kalde mig?« »Far« medgiver sønnen slukøret.

Faderskabet er svært, fordi der på den ene side er et vist ubehag forbundet med at skulle være den, der varetager de opgaver, man i lidt populær tale ville kalde omsorgsarbejde. Om det er fordi maskuliniteten står i hjørnet og peger fingre ad én, eller om det er fordi, man ikke selv har en ballast fra egen barndom, som gør det muligt at være omsorgsfuld, er svært at vide. Samtidig er der også stolthed i at være far – i at kunne forsørge sin familie. Da en dame kommer op til Søren i supermarkedet og påpeger, at hun som kiropraktor mener at kunne se, at sønnens ryg er skæv, beskylder han hende for at være en spion fra kommunen. Intet er mere skamfuldt, end hvis folk skulle tro, man ikke kan tage sig af sit eget.

De fleste af bogens noveller giver én lidt ondt i maven og kræver, at man tager et øjeblik til at vende tilbage til virkeligheden, efter man har lagt bogen fra sig. Sproget er simpelt og hiver én ind i bogens univers uden forbehold. Til gengæld mangler teksten måske nogle gange nogle sproglige kanter. Sjældent stopper jeg for at genlæse eller studse over en sætning. Jeg har det, som om jeg sluger bogen snarere end læser den: den fremstår for mig som en levende historie, men sætter måske et mindre aftryk i kraft af sin egenskab som litterært værk. Det vil nok gøre, at den for mange er indtryksfuld og hurtigt læst. Men det kan samtidig gøre det lidt svært at få rigtigt hold om teksten, der nogle gange virker så velafrundet, at den kan glide ud mellem hænderne.